

Király László
ALKOTÓ-HÁZ

A SZORGALOM DICSÉRETE

1.

Reggelente - minden reggel -
egy verset! Költeményt.
Ha a fene fenét eszik is!
(Figyeled? - népieskedem.)

Miért ne lennék Költő
én magam is - legalább egy hétig?!
Vagy akármeddig! Sokáig.
Szakmabeli.
Annál is több: profi!
Van, aki hármat is megír,
költ, vagy létre-hoz...
Vagy *csak úgy* össze-farag -
egyetlen hajnalon. *Addig*
el sem engedi szállni az álmait.
Hát még *az élő klasszikus!*
Meg se mosdik. „A hideg víz
minden szárnyalás gyilkosa!”
S való igaz: ki a búbánat
akarna szárnyalni manapság?
Drónok s prózai rakéták között.

Miközben itt, a szomszédban szerte-
lövik a lakóházakat, *al-ko-tó-
házakat*, melyekben még az
íróasztal se menekül.

2.

Repülés, szárnyalás – ugyan már...
Lövök rád vakon s harag nélkül,
mivelhogy *temagad is*, sajnálkozva,
énrám akarsz lőni!

Küszöbömig édesgetnéd
életfogytig fenyegető
ellenségeim – ha hagynám!
Ha csak balgán cirógnám
legesleghűbb kalasnyikovom.
De idejében szólok: – Sose feledd:

Nem
egyszerre
húztunk
textilt,
vagy gatyát –
öcsi!

Mi lesz veled, ha kikapcsolom a...?!
Mi lesz veled, ha elzárom a...?!
Mi lesz majd árva apáddal-anyáddal –
ha vannak?

Egész világ neked szurkol –
tisztán s jól hallani.
De énnekem – a Mindenség,
reggel, délben, este, éjjel.
Már jártam is ott. Mondhatnám:
minden percben *épp-onnan* jövök.

A kutyát-macskát-papagájt-díszmacit,
– persze és igen! – könnyek között, sápadtan
és némán sajnálni kell.
Így igaz! Így szép! Így nemes!

Emberek vagyunk.

Vagyis – voltunk.
Esetleg leszünk.
Netalán-tán.
Valameddig...

ERDŐTÜZEK

HIC SUNT LEONES

Vérszikkasztó nyárban
részeg állatok égett szavannákon.
Erdőtüzek. Jajgató hiénák.
A tó emléke kísért:
szárazra szorult vízilovak.
Keselyűk – visító repülők.

Hűsölő hullók a parlamentekben.

És Ibolya – kivégző felfedezés! –
nem kívánja. A szikkasztó hőségben
nem kell neki már...

Esőt imádkozó lemondó isten
bámul tátongó ózonlyukon át.
Mocorognak fémes-türelmetlenül
számárháton lopott (anno)
lázado partizán fegyvereink.

Miközben a szomszédék történeteiben
tovább él egy – virgonc – elmúlt
vagy jövődő világháború:
Lemészárolták(tuk) a falvakat egy szálíg!

Ölésre bujtó szókkal szólított
s szólít valahány fekete könyv.

Hic sunt leones – Füstöljétek ki
a méhkaptárakat, mielőtt röhögve
kifüstölnek titeket is!

Föld! Föld! – riaszt egy
régvárt de vészjósló kiáltás,
mint ferde mosolyú „jóbarátok”
kibiztosított bizalmaskodása:
„Itt nem törnek át!”
Csakhogy itt áttörnek, és mindahányszor.

Csapzott jókedvünk nem tart meg
senkit, sohamár. Befejeződik
minden végenincs történet.
Láthatatlan tábortüzek égnek.

És nem tudhatod:
élsz-e még.
Már nem?

Hic sunt leones.
Ámen!

Ferencz Zoltán: *Almafa*